

učiniti. Ale není správným ani názor odvolacího soudu, že vojenská správa může v úpadku uplatnit postěžní nárok, poněvadž pro ten případ již pominuly ohledy na stavovské zájmy gážistovy. Úpadková podstata je zcela odňata dispozicím úpadcovým (§ 1 konk. ř.). Jen, čeho nabyl vlastní činností nebo co mu bylo za úpadku bezplatně věnováno, má mu býti ponecháno, pokud je toho zapotřebí k výživě jeho a těch, jímž má podle zákona poskytovat výživu. Ale z podstaty, jež tu byla v době vyhlášení úpadku, nemá nároku na výživu neb zaopatření, leda že mu a jeho rodině byla dobrovolně poskytnuta nutná výživa (§ 5 konk. ř.). Gážisté v hodnostních třídách, upadli-li do duševní choroby, mají však podle § 92 zák. čís. 76/22 nárok, by byli umístěni ve druhé třídě léčebního ústavu. Tím by však byla zavedena podstatná změna předpisů úpadkového řádu, jež zákonu čís. 76/22 netanula na mysli, neboť jinak bylo by rozlišovati dvojí druh úpadců. Ti, kteří jsou vojenskými gážisty, měli by výhodnější postavení proti těm, kdož jimi nejsou, a věřitelé gážisty v úpadku byli by na tom hůře, než věřitelé jiného úpadce. Z toho následuje, že ani vojenská správa nemůže z důvodu zapravení ošetřovacích výloh za dobu do vyhlášení úpadku uplatnit postěžní nárok v úpadku. Obdoba postěžního nároku vojenské správy s nároky uvedenými v § 51 čís. 4 konk. ř. jest naprosto vyloučena. Názor žalující strany, že má-li ustanovení § 92 zák. čís. 76/22 o přednosti vydání za ošetřování před jinými pohledávkami vůbec míti praktický smysl, může ho míti toliko pro případ úpadku, vedl by k tomu, že postěžní nároky vojenského eráru by dokonce předcházely i veškerým pohledávkám za podstatou (§ 46 konk. ř.). Takový smysl však nelze zákonu přikládati. Jest tedy jedině správným názor, že ustanovení § 92 zák. čís. 76/22 nedotýkají se platných předpisů úpadkového řádu a že výdaje za ošetřování choromyslného gážisty v ústavu nemohou za jeho života, pokud nebyly kryty z jeho soukromého jmění, postihnouti ani jeho úpadkovou podstatu uplatňováním práva postihu vojenské správy, protože vojenská správa musí sama je hraditi ze zákonného závazku. Bylo proto vyhověti důvodnému dovolání žalovaného správce úpadkové podstaty a obnoviti správné rozhodnutí prvního soudu. Podle toho může dovolání žalující strany přijíti jen v úvahu, pokud částečně uznané jeho pohledávce nebylo přiznáno pořadí v první třídě úpadkových věřitelů. Bylo však již vylíčeno, že předpis § 92 zák. čís. 76/22 nijak nezasahuje do předpisů úpadkového řádu, také již odvolací soud poukázal správně na to, že obdobné použití § 51 čís. 4 konkursního řádu je naprosto vyloučeno a proto bylo bezvadně rozhodnuto, byla-li částce správcem úpadkové podstaty uznané přiznána třetí třída úpadkového pořadí.

Čís. 7165.

Zápisy do obchodního rejstříku mají v zásadě význam listinného osvědčení o skutečnostech a poměrech, jen zcela výjimečně mají také účinek konstitutivní, při čemž však zápis sám vztahuje se zase jen na skutečnosti.

Firma neoprávněně vedená nestane se zápisem přípustnou. Lhostejno, zda firma odporovala zákonným předpisům již od původu, či zda se stala nesprávnou teprve časem.

Neoprávněným užíváním firmy jest rozuměti nejen, když někdo užívá firmy sice správně utvořené, ale příslušející třetí osobě, nebo užívá své správné firmy v jiné úpravě než jest zapsána v obchodním rejstříku, nýbrž také, když někdo užívá firmy, která odporuje zákonným předpisům o tvoreni firmy.

Rejstříkový zápis, zjišťující stav, jenž odporuje zákonu, nenabývá právní moci.

Dodatky k firmě kupce jednotlivce, sloužící k bližšímu označení osoby nebo závodu, jsou rovnocennou součástí firmy.

Zkratka křestního jména ženy ve spojení s rodovým jménem bez koncovky -ová působí rozhodným dojmem, že jde ve firmě o jméno mužské.

Věcný dodatek k firmě musí býti vždy pravdivý a nesmí uváděti v omyl.

Dodatkem k firmě ve smyslu čl. 22 obch. zák. rozumí se dodatek k dosavadní (staré) firmě a nestačí, by k firmě nabyvatele závodu byl přičiněn dodatek, poukazující ku staré firmě v ten rozum, že by mohla býti prostě vytržena část staré firmy, by jí bylo použito jako dodatku. Stará firma musí dojíti vždy výrazu ve svém celku.

(Rozh. ze dne 21. června 1927, R I 131/27.)

Rejstříkový soud usnesl se ve věci zápisu původního znění firmy »První česká akciová společnost továren na orientálské cukrovinky a čokoládu na Král. Vinohradech«, takto: Shora uvedený zápis firmy »První česká akciová společnost továren na orientálské cukrovinky a čokoládu na Král. Vinohradech (též německé znění firmy) a výmaz firmy »První česká akciová společnost továren na orientálské cukrovinky a čokoládu dříve A. Maršner, Praha« (též německé, francouzské a anglické znění firmy) v obchodním rejstříku ponechávají se v platnosti. Důvody: Jak již v rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 24. září 1924 č. j. R I 631/24 uvedeno, ujala se firma »První česká akciová společnost továren na orientálské cukrovinky a čokoládu na Král. Vinohradech, která v tomto svém původním českém a obdobně též německém znění dne 4. února 1901 byla do firemního rejstříku obchodního soudu v Praze zapsána, podle smlouvy s Františkem a Albinou Maršnerovými, tehdejšího závodu těchto manželů, při čemž tito svolili, by jmenovaná akciová společnost užívala na dále také jejich firmy »První česká továrna na orientálské cukrovinky a čokoládu na Král. Vinohradech, A. Maršner«, pod kterou obdobně i v německém znění u tohoto soudu jejich závod jako veřejná obchodní společnost dle zápisu ze dne 20. září 1897 až do jeho výmazu ze dne 30. září 1903 byl veden. Avšak již

ono znění firmy podniku Františka a Albíny Maršnerových s dodatkem »A. Maršner« bylo proti zásadě pravdivosti, čl. 16, 17 obch. zák., tedy proti zákonu utvořeno, neboť jest nesporno, že žádný mužský majitel firmy ani veřejný společník, jehož jméno by bylo uvedeno zkratkou »A. Maršner« neexistoval, nýbrž že to byla pouze manželka Františka Maršnera, Anna Maršnerová, jejíž jméno jest označeno patrně zkratkou »A. Maršner.«.

Toto firemní označení »A. Maršner«, vzbuzující zdání, že se jedná o osobu mužskou, ač jest, jak uvedeno ve skutečnosti zkratkou jména osoby ženské, totiž Albíny Maršnerové, mělo zníti správně »Albína Maršnerová« neb aspoň »A. Maršnerová« a nemělo tedy firemní označení s dodatkem »A. Maršner«, jako obchodnímu zákonu odporující, do firemního rejstříku býti zapsáno. Když však firma s tímto nesprávným označením do firemního rejstříku přece zapsána byla, nestala se tím firmou po zákonu přípustnou a jako zákonu odporující měla býti ve smyslu čl. 26 obch. zák. kdykoli vymazána, jak i Nejvyšší soud ve svém rozhodnutí ze dne 10. března 1926 R I 15/26 čís. sb. 5827 vyslovil. Jsouc nezákonně utvořená nemohla býti firma s dodatkem »A. Maršner« (»dříve A. Maršner«) ani firmou »První česká akciová společnost továren na orientálské cukrovinky a čokoládu na Král. Vinohradech« právně nabyta a byla-li pro tuto akciovou společnost do firemního rejstříku obchodního soudu v Praze postupně dne 18. října 1905, 9. května 1924, 21. listopadu 1924 a 31. prosince 1925 zapsána firma s dodatkem »dříve A. Maršner«, resp. »Maršner«, spočívají tyto zápisy na právním omylu a otázka jejich přípustnosti může a má býti podle čl. 26 obch. zák. kdykoli přezkoumána a posouzena, jak vysloveno jest v citovaném rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 10. března 1926, R I 15/26. Firemní znění řečené akciové společnosti s dodatkem »dříve A. Maršner« odporují i z dalšího důvodu skutečnosti a tudíž zásadě pravdivosti; neboť jest zjevné z firemních spisů jednak o původní firmě Albíny Maršnerové a veřejné obchodní společnosti Františka a Albíny Maršnerových, jednak ze spisů akciové společnosti, že žádná firma »A. Maršner« neexistovala a proto firmu s tímto označením nelze mít za firmu starou ve smyslu čl. 22 obch. zák. a jako firmu nová přiči se svým osobním dodatkem »A. Maršner« ustanovení čl. 18 druhý odstavec obch. zák. Ze všech těchto důvodů bylo setrvati na výmazu firmy »První česká akciová společnost továren na orientálské cukrovinky a čokoládu dříve A. Maršner, Praha« a zápisu firmy »První česká akciová společnost továren na orientálské cukrovinky a čokoládu na Král. Vinohradech«, provedených v základě usnesení tohoto soudu ze dne 22. června 1926. To, že firemní znění podle pozdějších zápisů, počínajíc zápisem ze dne 18. října 1905, bylo předem schváleno státní správou i s dodatkem »A. Maršner«, resp. »dříve A. Maršner«, není pro rejstříkový soud překážkou v posouzení oprávněnosti zápisu firmy s tímto dodatkem, neboť rejstříkový soud i v těchto směrech rozhoduje samostatně podle předpisů obchodního zákona, nejza vázán v této věci rozhodnutím správního úřadu. Nařízení a zákazy ve zdejším zrušeném usnesení ze dne 22. června 1926 dále obsažené, avšak do nynějšího usnesení nepojaté, vypuštěny

byly z důvodů účelnosti proto, že má býti dříve vyčkána pravomoc tohoto nového usnesení, načež teprve podle výsledku případného instančního řízení bylo by v tomto směru dále rozhodnuto. Rekursu firmy »První česká akciová společnost továren na orientálské cukrovinky a čokoládu dříve A. Maršner, Praha« vyhověl rekursní soud potud, že změnil napadené usnesení v ten smysl, že se ukládá stěžovatelce, aby ve lhůtě, která jí rejstříkovým soudem bude dána, opověděla změnu firmy »První česká akciová společnost továren na orientálské cukrovinky a čokoládu dříve A. Maršner« a související s tím změnu stanov k zápisu do obchodního rejstříku, jinak že by po marném uplynutí lhůty muselo býti proti ní zakročeno podle předpisu čl. 26 obch. zák. D ů v o d y: Ku správným stavu věci i zákonu hovícím důvodům napadeného usnesení, na které se stěžovatelka odkazuje, dodává se vzhledem k vývodům stížnosti jenom ještě toto. Podle čl. 26 obch. zák. povinen jest rejstříkový soud zakročiti z moci úřední proti těm, kdož užívají firmy, jež jim podle zákonných předpisů nepřísluší, tedy zejména v tom případě, když někdo užívá firmy, která odporuje zákonným předpisům o tvoření firmy. Tak tomu jest i v projednávaném případě. Prvý soud vhodně odůvodnil, proč pokládá firmu »První česká akciová společnost továren na orientálské cukrovinky a čokoládu dříve A. Maršner Praha« za nepřípustnou a proti předpisům o tvoření firmy utvořenou a stačí v tomto směru odkázati k příslušným jeho důvodům, které i soud rekursní sdílí a které vývody stížnosti nikterak nebyly vyvráceny. Názoru stěžovatelky, že firma s dodatkem »dříve A. Maršner« neodporuje zásadě firemní pravdivosti, přisvědčiti nelze, neboť právem poukazuje prvý soud k tomu, že firma s pouhým zněním »A. Maršner« neexistovala a nemůže proto takováto firma do firemního znění stěžovatelkou zvoleného býti pojata. Nabyla-li však stěžovatelka od manželů Maršnerových jejich firmu »První česká továrna na orientálské cukrovinky a čokoládu na Král. Vinohradech A. Maršner« a chtěla-li této staré firmy použití k vytvoření dodatku nástupnický poměr vyjadřujícího, náleželo jí, by použila této firmy tak, by v nové firmě firma stará přišla k výrazu ve svém celku, není však přípustno, by jen část této staré firmy byla pojata do nového firemního znění. Není tedy pochybností o tom, že firma »První česká akciová společnost továren na orientálské cukrovinky a čokoládu dříve A. Maršner Praha« jest nepřípustná a jest zde tedy důvod ku zakročení rejstříkového soudu podle čl. 26 obch. zák. Co se však týče postupu prvního soudu, nelze souhlasiti s tím, že prvý soud vymazal řečenou firmu a obnovil předešlý stav. Podle čl. 26 obch. zák. má soud rejstříkový účastníky k uposlechnutí předpisů čl. 19, 21 a 25 obch. zák. přidržovati pořádkovými pokutami a poukázal také nejvyšší soud v Brně v rozhodnutí ze dne 10. března 1926 R I 15/26 (sb. 5827) k tomu, že jest věcí rejstříkového soudu, by ve smyslu čl. 26 obch. zák. vydáním příslušných příkazů zjednal nutné změny. Vzhledem k tomuto stavu věci nebyl obchodní soud oprávněn beze všeho dosavadní firmu vymazati a obnoviti původní firmu, vždyť nemůže odebrati stěžovatelce možnost, by si zvolila firmu jinou, odpovídající zákonu, nehledě ani k tomu, že v projednávaném případě nutná jest i změna stanov, na níž se akciová společnost musí

usnésti, kterémužto usnesení by však postupem prvního soudu nepochybně bylo předbíháno. Měl proto soud první stolice dáti stěžovatelce příkaz, by přiměřeným způsobem změnila stanovy společnosti, pokud se týče firemního znění.

Nejvyšší soud nevyhověl ani dovolacímu rekursu firmy První česká akciová společnost továren na orientálské cukrovinky a čokoládu, dříve A. Maršner Praha ani dovolacímu rekursu veřejné společnosti Santosa, výroba lučebních a výživných přípravků Fr. Maršner v Praze, a uvedl k odvolacímu rekursu akciové společnosti v

d ů v o d e c h :

I. K dovolacímu rekursu akciové společnosti: Pokud rekurentka především vytýká, že zápis její firmy v obchodním rejstříku nemůže již býti z úřední moci změněn, i kdyby byla firma utvořena proti zákonu, poněvadž usnesení, jímž byl svého času zápis povolen, nabylo právní moci, stačí ji odkázati k rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 10. března 1926, R I 15/26 (čís. sb. 5827), jež bylo vydáno v téže věci, od něhož se odchýliti nemá nejvyšší soud příčiny. Jest pravda, že ve věcech obchodního rejstříku jest soudům postupovati podle zásad nesporného řízení, upraveného císařským patentem ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák. (§ 15 uvoz. zák. k obch. zák.), a že i soudní usnesení v řízení nesporném jsou účastna formální právní moci v ten rozum, že súčasťné strany jsou právoplatným usnesením vázány, pokud jim zákon neposkytuje zvláštního práva, by se domáhaly změny žalobou (§ 18 poslední odstavec nesp. říz.). Nelze však přehlédnouti jednak, že obchodní rejstřík má také funkci veřejnoprávní, že tedy na správnosti zápisů v něm má zájem veřejnost, jednak že do obchodního rejstříku se nezapisují práva (jako na př. do knihy pozemkové), nýbrž prosté skutečnosti, takže zápisy mají význam jen listinného osvědčení o skutečnostech nebo poměrech (srv. Pollitzer: Das österr. Handelsrecht str. 91, Staub-Pisko I. str. 58) a zakládají jen domněnku, že ta která skutečnost tu jest (Pollitzer I. c., Staub Kommentar zum Handelsgesetzbuche str. 91 d). Jen zcela výjimečně mají zápisy také účinek konstitutivní (čl. 178, 211 obch. zák., § 8 zák. z 9. dubna 1873, čís. 70 ř. z., § 2 zák. ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. z.), při čemž však zápis sám vztahuje se zase jen na skutečnost (Lehmann, Handelsgesetzbuch für das deutsche Reich str. 86). Právě tak, jako k právní jsoucnosti oprávněně vedené firmy není třeba zápisu do obchodního rejstříku, nezhojí zápis jejich nedostatků, firma neoprávněně vedená nestane se zápisem právně přípustnou (Pisko, System str. 127). Důsledkem neoprávněného užívání firmy jest však, že rejstříkový soud musí z moci úřední zakročiti pokutami (čl. 26 obch. zák.), to i tehdy, byla-li již firma rejstříkovým soudem na základě jeho skutkového nebo právního omylu zapsána, poněvadž nikdo nemůže proti zákonu nabyti práv, tím méně pak práva bezprávně nabytá přenesti na jinou osobu. Rovněž jest nerozhodno, zda odporovala firma zákonným předpisům již od původu, či zda stala se nesprávnou teprve časem (srv. Švamberg, Právo firemní str. 82 a tam citované rozhodnutí býv. nejv.

soudu vídeňského, k tomu Staub I. str. 222, pozn. 7, Lehmann str. 166 a 161). Že pak neoprávněným užíváním firmy jest rozuměti nejen, když někdo užívá firmy sice správně utvořené, ale příslušející osobě třetí, neb užívá své správné firmy v jiné úpravě, než je zapsána v obchodním rejstříku, nýbrž také když někdo užívá firmy, která odporuje zákonným předpisům o tvoření firmy (čl. 16 a násl. obch. zák.), v tom jest nauka za jedno (Švamberg str. 82, Pisko System str. 66, Lehmann: Das Handelsgesetzbuch f. d. D. R. I. str. 160, 161, týž: Lehrbuch des Handelsrechts str. 163, Lührs, »Die Folgen der falschen Eintragungen in das Handelsregister« str. 53, Cosack, Lehrbuch des Handelsrechtes str. 52, 53, Staub I. str. 220). Ale i judikatura trvá na zásadě, že nelze mluvit o právní moci rejstříkového zápisu, zjišťujícího stav, který odporuje zákonu (srv. Adler-Clemens čís. 452, 2478, 2602, 2796).

Jde tedy o to, zda lze pokládati firmu rekurentčinu za závadnou, totiž zda byla utvořena proti předpisům obchodního zákona o tvoření firem. Rekurentka podává sama historický přehled vzniku firmy. A tu jest si předem uvědomiti zásady, ovládající způsob tvoření firem vůbec. Kupec jednotlivce smí užívati jako firmy jen svého jména rodového (občanského) buď s příjmením nebo bez něho (čl. 16 první odstavec obch. zák.), může však připojiti dodatky, sloužící k bližšímu označení osoby nebo závodu (čl. 16, 2 odst. obch. zák.). Dodatky tyto tvoří pak rovnocennou součást firmy se součástkami hlavními (srv. Švamberg str. 31). Původní firma Albíny Maršnerové jako kupce jednotlivce z roku 1891 zněla: »Výroba orientálských cukrovinek na Král. Vinohradech Albína Maršner.« Hlavní součástíkou této firmy byla tedy slova »Albína Maršner«, vše ostatní dodatkem. Netřeba se obíratí otázkou, zda již vyznačení ženského jména v českém znění firmy prostým slovem »Maršner« místo »Maršnerová« bylo správným, neboť, i kdyby se přihlíželo ku zvláštním poměrům doby vzniku firmy, tak jak je líčí rekurentka, a kdyby se vzala v počet i okolnost, že připojením celého křestního jména »Albína« bylo zřetelně vyznačeno, že jde o ženu, takže by firmě nemohla býti vytýkána nejasnost nebo nepravdivost a firmu bylo by s hlediska obchodního zákona pokládati za nezávadnou, není tomu tak již při firmě veřejné společnosti, utvořené po vstupu Františka Maršnera v roce 1896 a znějící »Továrna na orientálské cukrovinky A. Maršner«. Tato firma jest pochybena ve dvojím směru. Nevyznačuje poměr společenský přes to, že nebyla v ni pojata jména obou společníků (čl. 17 obch. zák.), a zkratka křestního jména společnice Albíny Maršnerové ve spojení s rodovým jménem bez koncovky »ová« působí rozhodným dojmem, že jde o jméno mužské. To činí však firmu nepravdivou a tudíž i nepřípustnou. Totéž platí o změněné firmě téže veřejné společnosti z roku 1897: »První česká továrna na orientálské cukrovinky a čokoládu na Král. Vinohradech A. Maršner«, které právě nabyta rekurentka koupí závodu manželů Maršnerových s firmou, z níž však použila k úpravě své vlastní původní správné firmy »První česká akciová společnost továren na orientálské cukrovinky a čokoládu na Král. Vinohradech (1901)« jen části »A. Maršner«, spojivši ji s ostatním zněním firmy slovem »dříve«. Slova »A. Maršner«, která rekurentka označuje jako dodatek, mají býti tedy vzhle-

dem ku slovu »dříve« zřejmým poukazem k nástupnictví v určitém podniku. O správnosti nynější firmy akciové společnosti možno tedy uvažovati s dvou hledisk. Buďto jde o firmu novou s dodatkem »dříve A. Maršner«, sloužícím k bližšímu označení závodu (čl. 16 druhý odstavec obch. zák.), totiž závodu, který svého času nabyl podniku veřejné společnosti, jejímiž společníky byli manželé Maršnerovi, a v něm pokračoval, aneb o firmu kombinovanou, utvořenou z původní firmy akciové společnosti a z firmy bývalé veřejné společnosti manželů Maršnerových. Než ať se již na firmu pohlíží s té nebo s oné stránky, nelze ji pokládati za utvořenou po zákonu. Pokud jde o firemní dodatky, rozeznává zákon dodatky, sloužící k bližšímu označení buď osoby majitele podniku nebo závodu samého (čl. 16 druhý odst.). V tomto případě mohlo by jíti jen o dodatek věcný ve smyslu již zmíněném. A tu rozchází se sice nauka i praxe v tom, zda věcný dodatek musí býti vzat vždy jen z předmětu podniku nebo býti k němu aspoň v určitém vztahu, či zda může býti zvořen dodatek libovolný. Zastánci obou mínění shodují se však v tom, že dodatek musí býti vždy pravdivý a nesmí uváděti v omyl (srv. na př. Staub-Pisko I. str. 72, Pisko, System str. 64, Švamberg, Právo firemní str. 32). Dodatek »dříve A. Maršner« jest však jednak nepravdivý, jednak způsobilý, aby jím byla veřejnost klamána. Nepravdivý jest proto, poněvadž závod pod firmou »A. Maršner« nikdo neprovozoval, jmenovitě ani Albína Maršnerová. Mimo to nebyla předchůdcem akciové společnosti v nabytém jí závodě Albína Maršnerová, nýbrž veřejná společnost, která — jak již bylo dovedeno — vedla podnik pod nesprávnou a nepřípustnou firmou. Vyjadřuje-li tedy zmíněný dodatek právní nástupnictví po »A. Maršnerovi«, nesrovnává se to se skutečností ani co do dřívějších majitelů převzatého závodu ani co do závodu samého a může jím býti obecenstvo v obou směrech uvedeno v omyl. Pohlíží-li se však na tento dodatek jako na součást staré firmy — která sama o sobě byla vadnou — a má-li býti nynější firma kombinací původní firmy akciové společnosti s firmou převzatou, což by zásadně nebylo nepřípustným, nelze ani tuto úpravu pokládati za správnou a zákonu odpovídající. Podle čl. 22 obch. zák. může ten, kdo převzal trvajícím již závod smlouvou nebo dědictvím, vésti tento závod s výslovným svolením dřívějšího majitele, pokud se týče jeho dědiců pod dosavadní firmou s dodatkem, naznačujícím nástupnictví neb bez něho. Zákon má tedy na zřeteli dodatek k dosavadní (staré) firmě a nepraví, že by stačilo, by k firmě nabyvatele závodu byl přičiněn dodatek, poukazující ku staré firmě v ten smysl, že by mohla býti prostě vytržena část staré firmy, aby jí bylo použito jako dodatku. Znění zákona jest zřetelné a dává se jím nabyvateli závodu jen možnost, aby používal staré firmy. Pak ale musí jí používati beze změny (nehledíc k případnému dodatku nástupnictví). (Staub-Pisko str. 90, Staub I. str. 156, Lehmann, »Das Handelsgesetzbuch f. d. D. R. str. 118, Cosack str. 53). Chce-li si tedy nabyvatel závodu zachovati vedle své vlastní firmy také firmu starou, může tak učiniti jen tak, že sloučí obě firmy, při čemž však nesmí býti porušena zásada, že použití staré firmy musí se státi beze změny, tedy že stará firma musí dojíti výrazu ve svém celku (srv. Staub I. str. 157, kde se

praví doslovně: »Ursprünglich neigte die Praxis dazu, die Zulässigkeit einer aus den beiden Firmen zusammengesetzten Firma zu verneinen. Man meinte, es könne nur eine der beiden Firmen gewählt, oder eine neue Firma nach dem Grundsatz der Firmenwahrheit gebildet werden. Die jetzt herrschende Praxis aber lässt die Beibehaltung der Firmen beider Geschäfte unter deren Vereinigung zu einer einheitlichen Firma zu. Die Frage, ob eine bestehende Aktiengesellschaft die Firma eines Einzelkaufmannes oder eine Handelsgesellschaft erwerben und fortführen kann, ist insoferne zu bejahen, als es zulässig ist, dass die Aktiengesellschaft ihrer bisherigen Firma die neu erworbene Firma mit einem das Nachfolgeverhältnis andeutenden Zusatze hinzufügt oder die erworbene Firma (mit dem Zusatze »Aktiengesellschaft«) durch Satzungsänderung als einzige Firma annimmt«, pak Staub-Pisko str. 90, kde se praví: »Es ist zulässig, dass eine Aktiengesellschaft ihrer bisherigen Firma die neu erworbene Firma mit einem das Nachfolgeverhältnis andeutenden Zusatze hinzufügt, oder die erworbene Firma (event. mit dem Zusatze »Aktiengesellschaft«) durch Statutenänderung als einzige Firma annimmt«. Jen taková kombinace, má-li jíti o používání staré firmy, jest podle zákona možnou a přiměřenou, jinaká úprava znamenala by úplné zvrácení přísného práva firemního. Rozhodnutí rekursního soudu, pokud jím bylo potvrzeno usnesení soudu rejstříkového, není ve zřejmém rozporu se zákonem, a není dovolací rekurs v § 16 čís. pat. ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. z. opodstatněn.

Čís. 7166.

Zavázal-li se dlužník, že zaplatí vymáhajícímu věřiteli peníz uvedený ve smíru jen pro ten případ, že tento dílo jemu dodané sestaví a do řádného užívání uvede, jest okolnost, že se tak stalo, prokázati listinami veřejnými nebo veřejně ověřenými ve smyslu druhého odst. § 7 ex. ř.; nejde tu o případ § 8 ex. ř.

Zákaz novot v rekursu platí i pro řízení exekuční.

(Rozh. ze dne 21. června 1927, R I 471/27.)

Návrhu, by ku vydobytí pohledávky 958 Kč 60 h byla povolena exekuce na dlužníkovy movitosti, soud první stolice vyhověl, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Podle ustanovení § 7 ex. ř. ve případě, kde v exekučním titulu vykonatelnost nároku jest odvislou od nastoupení skutečnosti, kterou dokázati musí osoba oprávněná, zejména od předchozího plnění oprávněného, musí skutečnosti směrodatné pro vykonatelnost anebo splatnost dokázány býti listinami veřejnými anebo veřejně ověřenými. V souzeném případě bylo žádáno o exekuci proti Karlu P-ovi na základě smíru, dle něhož se firma N. (vymáhající věřitelka) zavázala, že Karlu P-ovi odstředivku jemu dodanou sestaví a do řádného užívání uvede do 27. října 1926. Žalovaný se pak »pro tento případ« zavázal k zaplacení 958 Kč 80 h